

V poslednjem ognju bosta srci plali,
dve plamenici, in njun žar sijal
bo v duš enakih dvojni ogledali,
kjer dvojne luči bo odsvit svetlal.

Ÿ večeru rožnatem in sinjem vnela
se bova v zadnjem zublju in gorela,
kot bi ihtela dolgo za slovo.

Potem pa stopil angel bo v tišino
in veder, zvest oživil bo svetló
plamene mrtve in zrcal temino.

VZDIH

Stéphane Mallarmé

O tiha sestra, k čelu tvojemu se pne
mi duša, kjer jesen rdi in v sanjah mre,
in k nebu angelskih oči, milo sirmečih;
tako v vrtovih tam, v otožnost se gubečih,
vzdihuje sam v nebo visoko curek bel,
v nebo, ki mu oktober je modrino vzal,
in ki odsvita mu neskončno hrepenenje
tolmun, kjer v mrtvi vodi listov mre drhtenje
in blodi v vetru, pušča mrzlih brazd sledi,
in kjer samotni sončni žarek zlat polzi.

PAHLJAČA

Stéphane Mallarmé

Sanjarka, da boš potopila
me v slast, do koder ni poti,
perut naj moja roka mila
po zviti laži obdrži.

Večerni hlad se te dotika,
ko ujet utrip vzdrhtevo plah,
obzorje rahlo ti odmika
v daljavo sleherni zamah.

O ta opoj, ko prostor zgane
se kakor dolg poljub zgubljen,
ki za nikogar ne nastane
in usahne spet nepotešen.

Ne čutiš: rajska slast plašljiva
se umika kot nasmeh zastrt,
od roba ustnic se razliva
in zgublja v enoglasje črt.

Kot žezlo rožnatih obrežij,
ki zlat večer jih pomiri,
je ta perut v belini snežni,
ko v žar zapestnice zdrsi.

SONET

Paul Verlaine

Pred zimskim gozdom toži glas rogá,
kot krik sirotnega srca doni
in tam pod hribom v vetru onemi,
ko blodno, v sunkih trga se iz dna.

V njem volčja duša joka žalostna,
glas vstaja pod nebo, kjer že medli
umirajoče sonce in budi
mi čar in z njim tesnobo v dnu srca.

Da tiše tožba lila bi čez breg,
se v dolgih, gostih črtah usiplje sneg,
zastre zahod, rdeče obsijan.

In zrak se zdi kot lahen vzdih mehak,
tako samotni je večer in blag,
ki mu v naročju dremlje kraj zaspan.